

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Z. P.**, bytem X, zastoupen Mgr. Petrem Řehákem advokátem, se sídlem Újezd 409/19, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č. j. PPR-14991-5/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Základ sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013, č. j. PPR-14991-5/ČJ-2013-990131, doplnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 5. 4. 2013, č. 1126/2013, v části popisu skutku a ve zbytku uvedené rozhodnutí I. stupně, které žalobce napadl odvoláním, potvrdil. Uvedeným rozhodnutím I. stupně služební funkcionář propustil žalobce dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“).

Žalobce byl propuštěn z toho důvodu, že od přesně nezjištěné doby začátku roku 2012 do 3. 4. 2013 v sídle pohotovostní motorizované jednotky, Dáblická ulice 64, Praha 8,

po vzájemné dohodě s kolegou J. K. společně odcizovali v průběhu výkonu služby pohonné hmoty ze svěřených zaparkovaných vozidel. V průběhu roku 2012 odcizili cca 1 000 litrů benzínů a v průběhu roku 2013 cca 300 litrů, čímž způsobili škodu v celkové výši cca 44 602 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 2. 9. 2013 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce se cítí zkrácen na svých právech a domnívá se, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami. Aby bylo možné příslušníka propustit, musí být v jeho jednání kumulativně splněny všechny podmínky § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Jednání musí být *zavrženíhodné*, proč se nejedná o každé protiprávní jednání. Ačkoli je uvedený pojem obecný, je třeba pro jeho aplikaci na určité jednání toto jednání nejprve popsat a současně i prokázat, že předmětné jednání dané znaky vykazuje. Žalobce namítá, že trestní řízení dosud neskončilo, a proto je dovozovaná zavrženíhodnost jednání z velké části zatím pouze nepodloženou spekulací. Z žádného z dosud předložených důkazů nevyplynulo, že by údajná protiprávní činnost žalobce měla mít vliv na systém tankování pohonných hmot, statistické závěry nebo na míru důvěry ostatních kolegů. Do pravomocně skončeného trestního řízení není proto možné prohlásit žalobcovo jednání za *zavrženíhodné*.

Žalobce dále uvádí, že jednání musí naplňovat znaky skutkové podstaty trestného činu. Jediným důkazem předmětného jednání je výpověď žalobce ze dne 3. 4. 2013. Jedná se ale o důkaz získaný v rozporu s trestním řádem, který je naprosto nepřipustné provádět. Žalobce se domnívá, že mezi konstantní právní názory Nejvyššího správního soudu patří i to, že posuzované jednání musí mít všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, protože pokud by nenaplnilo všechny znaky, nebyla by zde ani skutková podstata samotná. Žalobce je přesvědčen, že k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu krádeže nedošlo.

Žalobce také namítá, že nebyla zachována lhůta k doručení rozhodnutí o propuštění žalobce. Žalobce poukazuje na záznam jednání poradní komise policejního prezidenta ze dne 17. 6. 2013, č. j. PPR-14991-2/ČJ-2013, a č. j. PPR-14989-2/ČJ-2013, v rámci něhož Mgr. L. P., vedoucí pohotovostní motorizované jednotky, uvedl, že vlastním šetřením zjistil, že osobami nezákonně manipulujícími s pohonnými hmotami by mohli být žalobce a pan K. Žádost o provedení zabezpečovacího opatření byla podána dne 30. 1. 2013 a objekt byl sledován ode dne 31. 1. 2013. Žalobce se proto domnívá, že Mgr. P. měl důvodné podezření o tom, že se žalobce společně s panem K. dopouštěli protiprávního jednání již před uvedeným datem, proč subjektivní lhůta musela skončit nejpozději dne 30. 3. 2013.

Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že k odcizování pohonných hmot docházelo při každé službě žalobce. V takovém případě k němu muselo

dojít i dne 2. 2. 2013, kdy měl žalobce s panem K. službu, což ale nebylo prokázáno. Buď tedy k odcizování pohonných hmot nedošlo a je nepochybně nesprávný závěr o celkové výši škody, nebo k odcizení pohonných hmot došlo, ale potom musel mít služební funkcionář důkaz o krádežích pohonných hmot již ode dne 2. 2. 2013., protože lhůta pro doručení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru musela uplynout už dne 2. 4. 2013.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 15. 11. 2013, č. j. PPR-14991-8/ČJ-2013-990131, žalovaný uvádí, že při aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona zkoumají služební funkcionáři pouze zákonem stanovené znaky, aniž by muselo dojít k trestnímu projednání a odsouzení za trestný čin. Řízení o propuštění se vede samostatně nezávisle na trestním řízení. Žalovaný dále rozebírá obsah jednotlivých znaků uvedené skutkové podstaty. V posuzovaném případě správní orgány vycházely z úředních záznamů o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, a z protokolů o výsleších žalobce a jeho kolegy K. Žalobce sám popsal způsob a četnost čerpání benzínu.

Žalovaný poukazuje na nespornou skutečnost, že žalobce byl zadržen společně s kolegou K. dne 3. 4. 2013 bezprostředně po odčerpání benzínu ze služebních vozidel. Z použitých technických prostředků bylo zjištěno, že se na odčerpávání pohonných hmot podílel žalobce společně se svým kolegou. Ačkoli podezření z krádeží pohonných hmot existovalo řadu měsíců, výsledky nebyly průkazné. Až dne 26. 3. 2013 bylo nade všechny pochybnosti prokázáno, že odčerpávání benzínu páchají konkrétní osoby. Právě tímto okamžikem začala běžet služebnímu funkcionáři dvouměsíční prekluzivní lhůta dle § 42 odst. 4 služebního zákona. Žalobcem uváděný počátek běhu subjektivní lhůty je proto nesprávný. Podezření, že krádež páchají konkrétní osoby, se potvrdilo až v rámci vyhodnocení záznamu. Závěr, že žalobcovo jednání má znaky trestného činu, byl pak potvrzen až okamžikem sdělení obvinění žalobci a jeho kolegovi. Dne 4. 4. 2013 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání a rozhodnutí I. stupně bylo žalobci doručeno dne 5. 4. 2013.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dne 27. 9. 2017 proběhlo u zdejšího soudu jednání. Zástupce žalobce se z jednání omluvil pro nemoc s tím, že souhlasí s projednáním věci bez své přítomnosti. Žalovaný,

resp. pracovnice policejního prezidia při jednání setrvala na návrhu žalovaného i na jeho argumentech.

Žaloba není důvodná.

Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

Přípisem ze dne 29. 3. 2013, č. j. KRPA-123639/ČJ-2013-000065, oznámil Mgr. L. P., vedoucí odboru pohotovostní motorizované jednotky, Generální inspekci bezpečnostních sborů k dalším úkonům ve věci, že na základě provedeného šetření v oblasti hospodaření s pohonnými hmotami byly odhaleny krádeže benzínu ze služebních vozidel žalobce a J. K.

Úředním záznamem ze dne 3. 4. 2013, č. j. GI-TC-183-13/2013, zaznamenala dle § 158 odst. 6 trestního řádu Generální inspekce bezpečnostních sborů vysvětlení žalobce. Soud shrnuje, že žalobce přiznal, že v lednu 2012 vyrobil čerpadlo, aby mohl společně s kolegou J. K. odčerpávat benzín ze služebních vozidel. Činili tak minimálně při 5 ze 7 směn v měsíci, benzín odčerpávali z 10 až 12 vozidel a z každého odčerpali asi 1 až 1,5 litru. Za rok 2012 se mohlo jednat cca o 1000 litrů a za rok 2013 o cca 300 litrů.

Usnesením ze dne 4. 4. 2013, č. j. GI-TC-183/2013, zahájila dle § 160 odst. 1 trestního řádu Generální inspekce bezpečnostních sborů trestní stíhání žalobce a J. K. pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 téhož zákona. Obvinění se měli krádeže dopustit tím, že „[...] od přesně nezjištěné doby začátku roku 2012 do 3. 4. 2013 v Praze 8, Dábská 64, v sídle Pohotovostní motorizované jednotky Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, po vzájemné dohodě odcizovali v průběhu svých služeb opakovaně benzín prostřednictvím k tomu vyhotoveného zařízení, které zhotovil nstržm. Pomichálek, ze svěřených zaparkovaných služebních vozidel v barvách Policie ČR, cca 1.000 litrů benzínu za rok 2012 a cca 300 litrů benzínu za rok 2013, čímž svému zaměstnavateli Policii ČR Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy způsobili škodu ve výši cca 44.602,- Kč“.

Protokolem ze dne 4. 4. 2013, č. j. GI-TC-183-17/2013, zaznamenala Generální inspekce bezpečnostních sborů výslech žalobce jako obviněného. Soud shrnuje, že žalobce potvrdil, že společně s J. K. odčerpávali od roku 2012 benzín ze služebních vozidel. Žalobce popsal podrobně detaily odčerpávání benzínu. Dále uvedl, že neodčerpávali benzín při každé službě, ale cca při 5 směnách do měsíce od počátku roku 2012. Během směny mohli odčerpat benzín z 10 až 12 vozidel.

Protokolem ze dne 4. 4. 2013, č. j. GI-TC-183-16/2013, zaznamenala Generální inspekce bezpečnostních sborů výslech J. K. jako obviněného. Soud shrnuje, že obviněný potvrdil společnou praxi jeho a žalobce v odčerpávání benzínu ze služebních vozidel. Odčerpávání probíhalo za pomoci čerpadla, které sestrojil žalobce. Z jednoho vozidla odčerpali během jedné směny 1 až 1,5 litru benzínu z 8 až 10 vozidel, odčerpávání benzínu neprobíhalo vždy, ale příležitostně. Měsíčně odčerpali cca 30 až 50 litrů benzínu. Benzín využili pro vlastní potřebu.

Návrhem ze dne 5. 4. 2013, č. j. KRPA-130697/ČJ-2013-000065, Mgr. L. P., vedoucí odboru pohotovostní motorizované jednotky, navrhl Mgr. M. V., řediteli Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, aby okamžitě propustil dle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona žalobce s ohledem na výše popsání usnesení o zahájení trestního stíhání.

V odvolání ze dne 12. 4. 2013 proti rozhodnutí I. stupně žalobce namítal, že byl potrestán za jednání, o kterém dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, a jednání, jež mu bylo kladeno za vinu, nepovažoval za trestný čin.

V zápisu z jednání poradní komise policejního prezidenta ze dne 17. 6. 2013, č. j. PPR-14991-2/ČJ-2013, je zejména uvedeno, že Mgr. L. P. vedl jednotku od prosince 2012, ale již v loňském roce docházelo k nevysvětlitelnému nárůstu spotřeby pohonných hmot. Vlastním šetřením Mgr. P. zjistil, že osobami nezákonně manipulujícími s benzinem by mohli být žalobce a J. K. S ohledem na nedostatečnou průkaznost výsledků šetření požádal o nasazení technických prostředků. Vyhodnocením záznamů bylo zjištěno, že benzin odčerpávají žalobce a J. K. Na základě tohoto vyhodnocení bylo podáno oznámení Generální inspekci bezpečnostních sborů.

Předmětem sporu je posouzení důvodnosti aplikace § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona v případě žalobce, tedy zda byly splněny podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona „[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru“.

Soud se předně zabýval námitkou, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, protože pokud by byla důvodná, zakládala by vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a vylučovala by jeho věcný přezkum.

Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Soudní řízení správní je založeno na zásadě dispoziční – to znamená, že průběh řízení je v rukou účastníků řízení, soud je vázán jejich návrhy a nemá pravomoc doplňovat jejich tvrzení vlastními úvahami. Předpokladem soudního přezkumu správního rozhodnutí je formulace alespoň jednoho žalobního bodu a právě smyslem toho je jednoznačné

ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, resp. jiná podání a příписy (zde: nevypořádání odvolacích námitek), nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

Jestliže žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval jeho odvolacími námitkami, jedná se pouze o obecné tvrzení, které postrádá jakýkoli vztah ke konkrétním skutečnostem, tedy k reálnému rozsahu vypořádání žalobcových odvolacích námitek. Žalobce neuvádí, jaké námitky žalovaný nevypořádal, a povinností soudu není domýšlet si obsah tohoto žalobního bodu. Soud proto uvádí, že žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí shrnul žalobcovo odvolání. Na str. 3 až 5 se dále zabýval jednotlivými námitkami žalobce, zejména posoudil dodržení prekluzivní lhůty dle § 42 odst. 4 služebního zákona pro doručení rozhodnutí o propuštění, zabýval se naplněním jednotlivých znaků skutkové podstaty § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona, vyjasnil vztah trestního řízení a řízení o propuštění příslušníka a hodnotil jednotlivé podklady i důvody pro propuštění žalobce. Soud shledal, že napadené rozhodnutí poskytuje dostatečné odůvodnění ve vztahu k odvolacím námitkám a je přezkoumatelné. Námitka proto není důvodná.

Žalobce dále uvádí, že pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona bylo nutné prokázat *zavrženíhodnost jednání* žalobce; jelikož trestní řízení nebylo dosud skončeno, je hodnocení jednání žalobce po této stránce pouhou spekulací; z žádného z předložených důkazů není zjevný vliv žalobcova údajného protiprávního jednání.

Znak *zavrženíhodného jednání* ve skutkové podstatě citovaného ustanovení je neurčitým právním pojmem, jehož význam a užívání široce vykládá právní doktrína i judikatura správních soudů. „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, bývá podmíněn úrovní poznání v technických vědách časem a místem aplikace normy. Zákonodárce vytváří prostor správě, aby zhodnotila, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu. Vyžaduje především její odbornost. Někde jí napomáhá, snaží se uvést co nejvíce charakteristických znaků věcí nebo jevů, které má neurčitý pojem zahrnovat, někdy též ukládá, aby byl pojem zpřesněn samotnou správou v prováděcích předpisech*“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo: obecná část. Praha: C. H. Beck, 7. vydání. str. 86).

Povinnost správního orgánu při aplikaci právní normy s neurčitým právním pojmem spočívá v tom, že se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce

vytvořeného rozsahem neurčitěho pojmu zařadit. Teprve poté, kdy správní orgán neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda zkoumaná právní skutečnost (*zavrženíhodné jednání*) naplňuje skutkovou podstatu s neurčitým právním pojmem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS; ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 As 20/2005-83; ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 As 8/2004-122; ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS; a ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003-58, č. 896/2006 Sb. NSS).

Služební funkcionář předně vymezil na str. 2 rozhodnutí I. stupně obsah *zavrženíhodné jednání* tím, že se jedná o „[...] celou škálu negativních společenských protiprávních jednání, jež jsou posléze zpravidla veřejností odsouzena“. Dále uvedl na str. 3, že „[z]avrženíhodnost spatřuji v tom, že krádeží PHM, snižoval obsah palivové nádrže služebního dopravního prostředku a tím ohrožoval akceschopnost, akční rádius a využitelnost služebního dopravního prostředku ve svěřeném obvodu. Krádeže prováděl na služebních vozidlech svých kolegů a přátel. V neposlední řadě svým jednáním vzbuzoval u ostatních kolegů nedůvěru v systém tankování PHM. Záměrně poškozoval ostatní kolegy řidiče vytvářením neobjektivních statistických závěrů spotřeby jednotlivých policistů a komplexních hodnot PHM útvaru PMJ“. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil a doplnil na str. 5 napadeného rozhodnutí, že za *zavržení hodné jednání* lze považovat takové jednání příslušníka, které „[...] je v rozporu s právními normami, případně se neslučuje s obecně uznávanými morálními principy [...]“.

Soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů obsahují základní vymezení obsahu pojmu *zavrženíhodné jednání* i podražení (*subsumpci*) zjištěného skutkového stavu pod skutkovou podstatu. Pojem *zavrženíhodné jednání* v § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona zahrnuje ta protiprávní jednání mající znaky trestného činu, která způsobují svými důsledky nikoli nepatrné ohrožení nebo porušení společenských hodnot, morálky nebo profesní etiky. Pojem překračuje prosté hodnocení, zda subjekt svým jednáním porušil právní povinnosti, protože v sobě zahrnuje i hodnocení morální.

Soud nepochybuje o tom, že žalobcovo jednání podmínku *zavrženíhodnosti* splňuje. Z dostupných úředních záznamů a protokolů o výsledku obviněných je zjevné, že žalobcovo jednání – odčerpávání pohonných hmot ze služebních vozidel – bylo úmyslné, pečlivě naplánované a dlouhodobé. Žalobce se dopouštěl protiprávního jednání i na hodnotách, které mu byly svěřeny ke správě a opatrování. Soud se tak plně ztotožňuje s citovanými závěry služebního funkcionáře na str. 3 rozhodnutí I. stupně, v rámci nichž popsal i další aspekty *zavrženíhodnosti jednání* žalobce. Soud dále dodává, že *zavrženíhodnost jednání* spočívá i v tom, že se žalobce přímo zpronevěřil úkolu Policie České republiky chránit majetek (§ 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). Jelikož vyšetřování trestné činnosti zajišťuje ve většině případů právě Policie České republiky, úmyslné protiprávní jednání jejích příslušníků mající znaky trestné činnosti je nutné vnímat jako citelný zásah do hodnotového nastavení tohoto bezpečnostního sboru a společnosti vůbec. Soud se ztotožňuje i s existujícím právním názorem, že úmyslné protiprávní jednání mající znaky trestného činu je zpravidla způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009-47, č. 2269/2011 Sb. NSS).

Soud nesouhlasí s žalobcem ani v tom, že naplnění znaku *zavrženíhodnosti jednání* nebylo prokázáno žádnými důkazy. Posuzování této podmínky spočívá v hodnocení protiprávního jednání majícího znaky trestného činu v kontextu společenských hodnot, morálky nebo profesní etiky. Důležité je, aby služební funkcionář řádně zdůvodnil, v čem *zavrženíhodnost jednání* spočívá. Nemusí ale vést dokazování ve vztahu k otázce, zda určité jednání je *zavrženíhodné*, protože by tak musel dokazovat existenci určitých společenských hodnot, morálních norem nebo pravidel profesní etiky, což není minimálně ve vztahu k prvním dvěma oblastem na místě (skutečnosti obecně známé neboli notoriety). Rozhodující je proto přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru, kterého se žalobci dostalo.

Ohledně vztahu trestního řízení a řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru se soud plně ztotožňuje s žalovaným, že obě řízení sice v zásadě vycházejí ze stejných skutkových okolností, jejich průběh je ale do jisté míry nezávislý, což dokládá i důvodová zpráva: *„Nově se specifikuje propuštění příslušníka z důvodu porušení slibu, kterého se dopustil zavrženíhodným způsobem, a to jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tím se reaguje na potřebu skončit služební poměr ještě před tím, než bude příslušník za takové jednání pravomocně odsouzen“* (srov. důvodová zpráva ke služebnímu zákonu).

Vztah obou řízení popsal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014-65, č. 3426/2016 Sb. NSS, podle něhož pro naplnění § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona *„[...] jednání příslušníka nemusí být nutně shledáno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a především mít znaky trestného činu. Použití tohoto ustanovení pro propuštění ze služebního poměru je z hlediska odůvodnění velmi náročné. Kromě dalších podmínek musí služební funkcionář přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu, aniž se předpokládá, že má při rozhodnutí k dispozici rozhodnutí o vině v trestním řízení. Je přitom pravděpodobné, že v takových případech, tj. dopustí-li se příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude zároveň s případným propuštěním ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Je však nutné akceptovat, že zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení (v kombinaci se zproštěním výkonu služby dle § 40 zákona o služebním poměru), ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. V takovém případě je nutnou součástí rozhodnutí o propuštění i posouzení jednání z hlediska naplnění znaků trestného činu služebním funkcionářem. Pokud by tuto úvahu mohl provést pouze soud v trestním řízení, ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru by bylo zcela obsoletní a nikdy by prakticky nemohlo být použito. Je tedy nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout s důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu, které z jakéhokoliv důvodu nebylo předmětem posouzení v trestním řízení, případně není shledáno trestným činem“*. Zdejší soud proto uzavírá, že § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona bylo možné aplikovat nezávisle na trestním řízení a nebylo nutné vyčkat do pravomocného skončení trestního řízení.

Žalobce dále namítá, že pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona musely být naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu; jediným důkazem protiprávního

jednání je ale výpověď žalobce ze dne 3. 4. 2013, kterou nelze jako důkaz použít, protože byla získána v rozporu s trestním řádem.

Podle § 180 odst. 2 služebního zákona „[d]ůkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje“.

Soud poukazuje na skutečnost, že služební funkcionář v rozhodnutí I. stupně vycházel jak z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 3. 4. 2013, tak z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 4. 2014. Žalovaný pak vycházel i z protokolů o výsledku žalobce jako obviněného ze dne 4. 4. 2013. Soud již v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 3 Ad 12/2014-72, podrobně osvětlil, proč samotné usnesení o zahájení trestního stíhání zakládá důvodné podezření o spáchání trestného činu. Správní orgány však vycházely i ze zmíněných úředních záznamů a protokolů o výsledku obviněných. Soud se proto neztotožňuje s tím, že by správní orgány vycházely toliko z úředních záznamů. Nadto není soudu vůbec jasné, proč žalobce považuje tyto úřední záznamy za důkazy získané v rozporu s trestním řádem. Žalobce svoji námitku nikterak blíže nespecifikuje. Naopak § 180 odst. 2 služebního zákona připouští použití za důkaz vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu. Soud proto shledal jednotlivé důkazní prostředky za použitelné a osvědčující vytčené protiprávní jednání.

Žalobce též namítá, že pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona muselo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty *krádeže*, k čemuž ale nedošlo.

Podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku „[k]do si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci“.

Podle § 180 odst. 5 služebního zákona není služební funkcionář oprávněn k tomu, aby si učinil závěr o tom, zda byl spáchán trestný čin. Oproti prokazování *existence trestného činu* orgány činnými v trestním řízení zahrnuje řízení o propuštění příslušníka pouze prokazování *znaků trestného činu*. Podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona je tedy předmětem dokazování:

1. porušení služebního slibu
2. zavrženíhodným jednáním,
3. které má znaky trestného činu,
4. a možnost ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru tímto jednáním.

Žalobce opět nikterak nerozvádí, proč se domnívá, že k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu *krádeže* nedošlo. Soud v kontextu citovaných skutkových zjištění dospěl k závěru, že správní orgány prokázaly naplnění znaků trestného činu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 180 odst. 1 služebního zákona). Přechin *krádeže* dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spočívá v:

1. přisvojení cizí věci,
2. ke kterému dochází jejím zmocněním,
3. za vzniku nikoli nepatrné škody na cizím majetku.

Z výše citovaných podkladů je zjevné, že žalobce se na počátku roku 2012 rozhodl se svým kolegou odčerpávat pohonné hmoty ze svěřených vozidel Policie České republiky. Žalobce a jeho kolega tak činili po celý rok 2012 a na začátku roku 2013, dokud nebyli v březnu 2013 zadrženi. Žalobce a jeho kolega si tak opětovně присvojovali cizí věc (pohonné hmoty, se kterými hospodařila Policie České republiky) tím, že se jí zmocnili (pomocí vlastnoručně zhotoveného čerpadla čerpali žalobce nebo jeho kolega z jednotlivých aut pohonné hmoty do svých kanystrů). Aniž by se soud musel zabývat výší škody, z rozsahu protiprávního jednání je na první pohled zjevné, že byla překročena hranice nepatrné škody ve výši 5 000 Kč (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku). Žalobce a jeho kolega podle svých výpovědí odčerpali v uvedené době cca 1 300 litrů benzínu, přičemž hranice nikoli nepatrné škody při ceně benzínu 34,39 Kč, ze které vycházely orgány činné v trestním řízení, by byla překročena již při odcizení 146 litrů benzínu. Soud proto shledal, že hodnocené protiprávní jednání má znaky trestného činu. Soud pouze nad rámec rozhodnutí dodává, že protiprávní jednání žalobce mělo pro jednotný záměr, blízkou časovou souvislost, shodný způsob provedení a totožný předmět útoku znaky pokračujícího jednání (§ 116 trestního zákoníku), pročez bylo nutné škodu způsobenou jednotlivými dílčími útoky hodnotit v souhrnu.

Závěrem žalobce namítá, že nebyla dodržena prekluzivní lhůta dle § 42 odst. 4 služebního zákona, jelikož Mgr. L. P. mohl mít důvodné podezření o tom, že se žalobce a J. K. dopouštějí protiprávního jednání

Podle § 42 odst. 4 služebního zákona „[r]ozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl“.

Z obsahu § 42 odst. 4 služebního zákona je zjevné, že subjektivní lhůta začíná běžet od chvíle, kdy se dozvěděl o důvodu propuštění služební funkcionář. Služebními funkcionáři jsou přitom dle § 2 odst. 6 služebního zákona pouze *nadřízený ředitel bezpečnostního sboru, ředitel bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru*. V posuzovaném případě byl Mgr. L. P., vedoucí odboru pohotovostní motorizované jednotky, sice přímým nadřízeným žalobce a jeho kolegy, nebyl ale *služebním funkcionářem*, aby mohl vydat rozhodnutí o propuštění žalobce. Příslušným služebním funkcionářem byl Mgr. M. V., ředitel Krajského ředitelství hl. m. Prahy, kterému bylo navrženo propuštění žalobce podle správního spisu návrhem ze dne 5. 4. 2013, č. j. KRPA-130697/ČJ-2013-000065. Jinými slovy, je nepodstatné, kdy se dozvěděl o protiprávní činnosti žalobce Mgr. P., ale lhůta pro doručení rozhodnutí počala běžet až od chvíle, kdy se o důvodech propuštění dozvěděl služební funkcionář. Už jen z tohoto pohledu není žalobcova námitka důvodná.

Soud přesto dále doplňuje, že za legitimní vysvětlení považuje i odůvodnění žalovaného, že Mgr. P. měl jisté podezření, že se žalobce dopouští předmětné protiprávní činnosti, které ale nebylo průkazné. Teprve ve chvíli, kdy na základě nasazení technických prostředků byli žalobce a jeho kolega identifikováni a jejich protiprávní činnost dostatečně zdokumentována, došlo dne 3. 4. 2013 k jejich zadržení. Jelikož rozhodnutí I. stupně bylo

žalobci doručeno dne 5. 4. 2013, musel Mgr. P. zjistit rozhodné důvody pro propuštění žalobce, aby byla zachována lhůta dle § 42 odst. 4 služebního zákona, nejdříve dne 5. 2. 2013. Mezi stranami je nesporné, že objekt byl sledován od 31. 1. 2013. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce měl toliko 7 směn do měsíce (tj. průměrně 1 směna za 4 dny), přičemž pouze cca 5 z nich využíval k odcizování benzínu. Pro prokázání protiprávního jednání mající znaky trestného činu v rozsahu, v jakém statistické výkazy v roce 2012 značily nevysvětlitelnou vyšší spotřebu pohonných hmot, zjevně nemohlo stačit sledování od 31. 1. 2013 do 4. 2. 2013 (5 dní). Soud proto považuje za prokázané, že důvody pro propuštění žalobce se mohl služební funkcionář fakticky dozvědět až v období po 5. 2. 2013, pročez lhůta dle § 42 odst. 4 služebního zákona musela být i z tohoto pohledu zachována.

Soud odmítá žalobcův závěr, že k odcizování pohonných hmot docházelo při každé službě, a proto protiprávní činnost žalobce musela být odhalena dříve. Z výpovědi žalobce i jeho kolegy vyplývá, že tak činily cca v 5 ze 7 směn měsíčně. Tuto skutečnost zohlednil implicitně služební funkcionář i v rozhodnutí I. stupně na str. 2, kde uvedl, že žalobce a jeho kolega „[v] měsíci měli 7 směn a na směně načerpali asi 20 l benzínu, takže za měsíc to mohlo být asi 100 l benzínu“. Navíc soud poukazuje na významnou skutečnost, že žalobce a jeho kolega podle svých výpovědí odcizili během jedné směny cca 10 až 18 litrů benzínu (u každého z 10 až 12 vozidel po 1 až 1,5 litru benzínu). Na první pohled je při běžných cenách benzínu (cca 30 až 35 Kč) zjevné, že jednorázové odcizení benzínu v daném rozsahu by nenaplnilo všechny znaky přečinu *krádeže* dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť by tak nevznikla *na cizím majetku škoda nikoli nepatrná*. V situaci, kdy Mgr. P. neměl průkazné informace o rozsahu protiprávní činnosti žalobce a jeho kolegy, bylo racionální za účelem shromáždění důkazů pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona delší sledování žalobce a jeho kolegy. Ve fázi prověřování protiprávního jednání žalobce a jeho kolegy totiž nemohl nikdo předpokládat, že podezřelí po zadržení poskytnou součinnost a rozsah svého protiprávního jednání orgánům činným v trestním řízení zcela osvětlí.

Pokud žalobce napadá zjištěnou výši škody, soud konstatuje, že pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona je podstatné pouze to, že žalobce a jeho kolega způsobili *na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou*, tedy že způsobili škodu nejméně 5 000 Kč, což je z doložených podkladů nesporné. Detailní vyčíslení škody hraje svoji roli až v rámci trestního řízení.

Nad rámec rozhodovacích důvodů soud doplňuje, že zjistil, že žalobce a J. K. byli uznáni za jednání, pro které byli v nyní posuzovaném případě propuštění, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 10. 2013, sp. zn. 2T 115/2013, vinni a odsouzeni k podmíněným trestům odnětí svobody a náhradě způsobené škody. Jelikož zdejší soud usnesením ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 7To 104/2014, zamítl jejich odvolání, rozsudek obvodního soudu je pravomocný. Ačkoli trestní linie žalobcova případu má jen omezený vliv na aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona, dodatečně potvrzuje správnost skutkových závěrů služebních funkcionářů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.